Lietas Nr. 129080015
Lietas arhīva Nr. 1-0081-16/15

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā
2016.gada 10.maijā

Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesa
tiesnese D.Bērziņa
ar tiesas sēžu sekretāri S.Štubeju, tulci V.Avdašovu,
piedaloties sūdzības iesniedzējam /pers. A/,
2016.gada 28.aprīlī Rīgā, Lomonosova ielā 10 atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvā pārkāpuma lietu /pers. A/ (turpmāk - iesniedzējs) sūdzībā par Rīgas pašvaldības policijas Latgales pārvaldes priekšnieka M.Lapiņa (turpmāk - iestāde) 2015.gada 15.jūnija lēmumu Nr.D57/04/511063138/1.

Aprakstošā daļa

2015.gada 26.maijā Rīgas pašvaldības policijas Latgales pārvaldes inspektors L.Sakeļjevs sastādījis administratīvā pārkāpuma protokolu-paziņojumu Nr. 511063138 par to, ka 2015.gada 26.maijā pulksten 14:04 transportlīdzeklis VOLVO ar valsts reģistrācijas numuru /TL numurs/novietots stāvēšanai Rīgā, /adrese/ uz gājēju ietves, kur tas ir aizliegts, tādējādi, neievērojot Ministru Kabineta 29.06.2004. Noteikumu Nr. 571 „Ceļu satiksmes noteikumi" 135.9. punktā noteiktas prasības.

Atbildība par šo pārkāpumu paredzēta Latvijas APK 149.[10] panta 4.daļas 5.punktā, un vadītājam uzlikts naudas sods 30,00 EUR apmērā.

Protokolu-paziņojumu Nr. 511063138 iesniedzējs pārsūdzējis augstākā iestādē.

Ar iestādes 2015.gada 15.jūnija lēmumu Nr. D57/04/511063138 atstāts negrozīts 2015.gada 26.maija protokols-paziņojums Nr. 511063138, savukārt iesniedzēja sūdzība noraidīta.

2015.gada 3.jūlijā Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesā saņemta /pers. A/ sūdzība par iestādes lēmumu Nr. D57/04/511063138/1.

Sūdzības iesniedzējs sūdzībā norāda, ka lēmumam nepiekrīt un pārsūdz to pilnā apmērā šādu apsvērumu dēļ.

Iesniedzējs norāda, ka lietā nav skaidrs, no kura brīža viņš kļuva par personu, kuru sauc pie administratīvās atbildības, uzskata, ka iestāde pārkāpa viņa tiesības uz aizstāvību, kas noteiktas ne tikai Latvijas APK, bet arī Satversmē. Iestāde nav paziņojusi iesniedzējam par lietas izskatīšanas laiku un vietu, lieta tika izskatīta rakstveida procesā, ko konkrētajā lietas izskatīšanā likums nav paredzējis.

Iesniedzējs uzskata, ka izskatot lietu pieļauti vairāki procesuālie pārkāpumu. Gar ēku Rīgā, /adrese/ ir gājēju ceļš, kas apzīmēts ar ceļa zīmi Nr.414. Iesniedzējam ir šādi jautājumi: kad un ar kādu normatīvo dokumentu ir noteikts, ka vieta, kur atradās iesniedzēja transportlīdzeklis ir gājēju ceļš, saskaņā ar kuru normatīvo dokumentu uzstādītas zīmes un konkrēti kādas, kā un kādā kārtībā tiek uzstādītas ceļu satiksmes zīmes un kāda ir to dublēšanas kārtība. Iesniedzējs norāda, ka gar ēku /adrese/ ir ceļš, kurš savienojās ar gājēju ceļu, bet iestāde lēmumā nav norādījusi pie kāda veida pieder konkrētais savienojums un kādai ceļa zīmei tur būtu jābūt.

Iesniedzējs uzskata, ka no esošajiem materiāliem nav skaidrs, kur ir pārkāpuma izdarīšanas vieta. Ņemot vērā minēto iesniedzējs lūdz tiesu atcelt Rīgas pašvaldības policijas Latgales pārvaldes priekšnieka M.Lapiņa 2015.gada 15.jūnija lēmumu Nr.D57/04/511063138/1, kā arī atlīdzināt viņam zaudējumus 300,00 EUR apmērā, kas sastāv no morālā kaitējuma kompensācijas 150,00 EUR un zaudējumiem par sabojāto automašīnas stiklu 150,00 EUR apmērā.

2015.gada 17.augustā tiesā no iestādes pārstāvja saņemti rakstveida paskaidrojumi par /pers. A/ sūdzību.

Paskaidrojumos iestādes pilnvarotais pārstāvis norāda, ka MK noteikumu Nr.571 „Ceļu satiksmes noteikumi" (turpmāk tekstā - CSN) 4.punkts nosaka, ka ceļu satiksmes dalībniekiem jāizpilda šo noteikumu un citu normatīvo aktu prasības, kas nosaka ceļu satiksmes dalībnieku pienākumus, jāizpilda policijas darbinieku un to personu norādījumi, kuras pilnvarotas regulēt satiksmi, kā arī jāievēro luksoforu signālu, ceļa zīmju un ceļa apzīmējumu prasības.

Savukārt CSN 135.9. punkts nosaka, ka aizliegts apstāties un stāvēt uz ietvēm, izņemot šo noteikumu 131.puntkā minētos gadījumus.

Saskaņā ar CSN 131.punktu stāvvietās pie ietves vai, uzbraucot uz ietves, ja stāvvieta apzīmēta ar 532. vai 533.ceļa zīmi un 827., 828., 829., 830., 831. vai 832.papildzīmi, atļauts stāvēt motocikliem, tricikliem, kvadricikliem un vieglajiem automobiļiem bez piekabēm, bet, ja stāvvieta apzīmēta ar 825. vai 826.papildzīmi, - arī vieglajiem automobiļiem ar piekabēm, kā norādīts ar attiecīgo papildzīmi un ceļa apzīmējumiem. Stāvvietās uz ietves transportlīdzekļi jānovieto vienā rindā iespējami tuvu brauktuvei. Uz ietves atļauts stāvēt velosipēdiem, mopēdiem un motocikliem bez blakusvāģa, ja tas netraucē gājēju pārvietošanos.

No minētajām tiesību normām izriet, ka transportlīdzekļa stāvēšana uz ietves vieglajiem automobiļiem bez piekabes ir atļauta tikai tad, ja šī vieta ir apzīmēta ar 532. vai 533 ceļa zīmi un attiecīgi ar 827., 828., 829., 830., 831. vai 832.papildzīmi.

Latvijas APK 149.[10]panta ceturtās daļas 5.punkts paredz administratīvo atbildību par stāvēšanu uz ietvēm vietās, kur tas ir aizliegt un uzliek par pienākumu Iestādei uzlikt naudas sodu transportlīdzekļa vadītājam četrdesmit *euro* apmērā.

Saskaņā ar Latvijas APK 243.panta pirmo daļu pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir jebkuri fakti, uz kuru pamata institūcijas (amatpersonas) likumā noteiktajā kārtībā nosaka administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību, pie administratīvās atbildības sauktās personas vainu un citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā.

Latvijas APK 243.panta otrā daļa paredz, ka Latvijas APK 243.pantā minētos faktus konstatē ar sekojošiem līdzekļiem: ar protokolu par

administratīvo pārkāpumu, ar tās personas paskaidrojumiem, kuru sauc pie administratīvās atbildības, ar cietušā un liecinieku liecībām, eksperta atzinumu, lietiskajiem pierādījumiem, protokolu par priekšmetu un dokumentu izņemšanu, citiem dokumentiem, kā. arī pārkāpumus fiksējošiem tehniskiem līdzekļiem (braukšanas ātruma noteikšanas mērierīces, mērierīces alkohola koncentrācijas noteikšanai izelpotajā gaisā, foto, video un tml.).

Līdz ar to par pierādījumiem lietā var kalpot administratīvā pārkāpuma protokols - paziņojums, Iestādes darbinieku ziņojumi un foto attēli.

Ceļu satiksmes likuma 1.panta 8.punktā ir noteikts, ka Ceļu satiksmes noteikumi ir Ministru kabineta normatīvais akts, kas nosaka ceļu satiksmes kārtību un ir saistošs visām fiziskajām un juridiskajām personām.

Ceļu satiksmes likums un CSN, reglamentē ceļu satiksmi un ir attiecināmi kā uz publisko tiesību juridiskām personām, tā arī privātpersonas īpašumā esošu ceļu, kas Ceļu satiksmes likuma izpratnē ir jebkura satiksmei izbūvēta teritorija, tajā skaitā daudzdzīvokļu namu pagalmi. Minēto normatīvo aktu darbību nevar ierobežot privāttiesiska rakstura vienošanās vai privātpersonas griba, ja pa mājas pagalmu notiek transporta kustība, ir jāievēro CSN prasības.

CSN 3.punkts nosaka, ka transportlīdzekļu braukšana Latvijā ir noteikta pa ceļa labo pusi. No CSN 3.punkta expresis verbis izriet, ka transportlīdzekļa braukšana notiek pa ceļu, tā kā transportlīdzekļu novietošana stāvēšanai saskaņā ar CSN 70.punktu transportlīdzekļa apturēšana un novietošana stāvēšanai, ir uzskatāms par manevru, kas ir izdarīts ceļu satiksmē, līdz ar to ir nodibinātas tiesiskās attiecības Ceļu satiksmes likuma 1.panta piektās daļas izpratnē, kas nosaka, ka ceļu satiksme ir attiecības, kas rodas, pārvietojoties pa ceļiem ar transportlīdzekļiem vai bez tiem. Tā kā transportlīdzeklis ir ierīce, kas pēc savas konstrukcijas paredzēta braukšanai pa ceļiem ar motora palīdzību vai bez motora, tad CSN un Ceļu satiksmes likums neparedz transportlīdzekļu pārvietošanos par gājēju ietvēm.

Ņemot vērā iepriekš minēto, transportlīdzeklis pēc savas būtības ir ierīce, lai pārvietotos pa ceļu, kas saskaņā ar Ceļu satiksmes likuma 1.panta trešo daļu ir jebkura satiksmei izbūvēta teritorija (autoceļš, iela, prospekts, šķērsiela un tamlīdzīgas teritorijas visā platumā, ieskaitot brauktuvi, ietves, nomales, sadalošās joslas un saliņas). Ceļa kompleksā ietilpst ceļš, mākslīgās būves (tilti, satiksmes pārvadi, tuneļi, caurtekas, ūdens novadīšanas ietaises, atbalsta sienas un citas būves), ceļu inženierbūves (pasažieru sabiedrisko transportlīdzekļu pieturvietas un paviljoni, bremzēšanas un paātrinājuma joslas, transportlīdzekļu stāvvietas, atpūtas laukumi, veloceliņi un ietves, ceļu sakaru un apgaismojuma līnijas un citas inženierbūves), satiksmes organizācijas tehniskie līdzekļi (ceļa zīmes, luksofori, signālstabiņi, aizsargbarjeras, gājēju barjeras, vertikālie un horizontālie ceļa apzīmējumi un citi tehniskie līdzekļi).

Savukārt CSN 1.23.apakšpunkts definē, ka ietve ir ceļa daļa, kas paredzēta gājējiem. Ietve piekļaujas brauktuvei vai ir atdalīta no tās. Pie konkrētiem lietas faktiskiem apstākļiem Iestāde secina, ka vieta, kur iesniedzējs novietojis transportlīdzekli, ir ietve CSN izpratnē.

Ceļu satiksmes likuma 19.pants nosaka, ka ceļu satiksmes dalībniekiem ir jāizpilda šā likuma, CSN un citu normatīvo aktu prasības, kas nosaka ceļu satiksmes dalībnieku pienākumus; jāizpilda policijas darbinieku un to personu norādījumi, kuras pilnvarotas regulēt satiksmi, kā arī jāievēro luksoforu signālu, ceļa zīmju un ceļa apzīmējumu prasības. Tā kā CSN noteikumi regulē, kā jānovieto transportlīdzeklis stāvēšanai, tad no lietā esošiem materiāliem skaidri redzams, ka iesniedzējs nav novietojis transportlīdzekli saskaņā ar CSN 135.9.punktu un Latvijas APK 149.^{10} panta ceturtās daļas 5.punktu.

No CSN 1.23.punkta un Ceļu satiksmes likuma 1.panta 3.punkta secināms, ka ietve ir ceļa (pilsētā - arī ielas) kā satiksmes inženierbūves elements ar noteiktu funkciju, kas primāri ir gājēju kustības nodrošināšana. Tikai tajos gadījumos, kas ietverti tiesību normās, piemēram, velosipēdistu pārvietošanās vai automašīnu novietošana atbilstoši satiksmes organizācijas shēmai, ietve ir izmantojama citiem nolūkiem.

Ņemot vērā iepriekš norādīto, izskatāmajā gadījumā vieta, kur protokolā-paziņojumā konstatētajā laikā bija novietots iesniedzēja vadītais transportlīdzeklis, ir uzskatāma par ietvi. Savukārt transportlīdzekļu novietošana stāvēšanai uz ietves ir pieļaujam tikai tādās vietās, kul-tas tieši ir noteikts ar 532. vai 533.ceļa zīmi. Taču aplūkojamajā vietā šādas ceļazīmes nav.

Iesniedzējs, novietojot transportlīdzekli, bija jāņem vērā, fakts, ka transportlīdzeklis var traucēt citiem satiksmes dalībniekiem, jo pamatojoties uz CSN 1.40.apakšpunktam stāvēšana ir transportlīdzekļa apturēšana, ja tā nav saistīta pasažieru iekāpšanu transportlīdzeklī vai izkāpšanu no tā, kravas iekraušanu transportlīdzeklī vai izkraušanu no tā. kā arī transportlīdzekļa apturēšana uz laiku, kas pārsniedz piecas minūtes, ja tā ir saistīta ar pasažieru iekāpšanu transportlīdzeklī vai izkāpšanu no tā, kravas iekraušanu transportlīdzeklī vai izkraušanu no tā. Šī tiesību norma kopā ar CSN 70.punktā minēto norāda, ka transportlīdzekļa apturēšana ir transportlīdzekļa vadītāja manevrs, kas izdarīts ceļu satiksmē, līdz ar ko ir radušās attiecības Ceļu satiksmes likuma pirmās daļas 5.punkta izpratnē (Administratīvās rajona tiesa Rīgas tiesas nama 2013.gada 4.marta spriedums lieta Nr.142210512).

Turklāt pie esošiem lietas faktiskiem apstākļiem iestāde uzskata, ka pieteicēja izdarīto pārkāpumu nevar uzskatīt par maznozīmīgu sekojošu iemeslu dēļ:

LAPK 21.panta pirmā daļa noteic, ka tad, ja izdarītais administratīvais pārkāpums ir maznozīmīgs, institūcija (amatpersona), kas pilnvarota izlemt lietu, var atbrīvot pārkāpēju no administratīvās atbildības un aprobežoties ar mutvārdu aizrādījumu(Administratīvās rajona tiesa Rīgas tiesas nama 2013.gada 4.marta spriedums lieta Nr.142210512).

Ceļu satiksmē izdarīta pārkāpuma atzīšanai par maznozīmīgu LAPK 21.panta otrā daļa paredz divus kritērijus: pirmkārt, par attiecīgo pārkāpumu paredzētais naudas sods nepārsniedz četrdesmit *euro*; otrkārt, šis pārkāpums nav radījis draudus citiem ceļu satiksmes dalībniekiem vai viņu mantai.

Satversmes tiesa ir atzinusi, ka satiksmes drošību apdraudoša nodarījuma kaitīgums un bīstamība izpaužas tajā apstāklī, ka persona, kuras rīcībā ir paaugstinātas bīstamības avots - transportlīdzeklis, neievēro normatīvajos aktos ietvertos CSN vai transportlīdzekļu ekspluatācijas noteikumus un rezultātā tiek nodarīts kaitējums cilvēka dzīvībai, veselībai, kā arī sabiedrības drošībai. Saskaņā ar Ceļu satiksmes likuma 19.panta ceturto daļu katram ceļu satiksmes dalībniekam ir tiesības uzskatīt, ka arī citas personas ceļu satiksmes norisē izpildīs noteiktās prasības (*Satversmes tiesas 2011. gada 11. janvāra sprieduma lieta Nr. 2010-40-03 9.2*).

Iestāde konstatē, ka konkrētajā gadījumā Latvijas APK 21.pants nav piemērojams, jo apstāšanās un stāvēšanas noteikumu pārkāpšanas konstatēšana un vainīgo personu obligāta sodīšana ir nepieciešama, lai nodrošinātu kārtību ceļu satiksmē un vienveidīgu tiesību normu piemērošanu, lietās, kurās personām tiek noteikta administratīvā atbildība par apstāšanās un stāvēšanas noteikumu pārkāpšanu. Turklāt pastāv tiesiskais regulējums, kas uzliek par pienākumu sodīt visas personas, kas ir izdarījušas minēto pārkāpumu, lai panāktu vienlīdzīgu attieksmi pret visām personām un taisnīguma ievērošanu, piemērojot administratīvos sodus.

Augstākās tiesas Senāts 2009.gada 12.februāra spriedumā lietā Nr.SKA-15/2009 atzinis, ka administratīvais pārkāpums ir atzīstams par maznozīmīgu, ja, ņemot vērā konkrētās lietas apstākļus (tostarp izdarītā administratīvā pārkāpuma raksturu un citus lietā būtiskus apstākļus), administratīvā soda uzlikšana par izdarīto pārkāpumu nebūtu lietderīga. Citiem vārdiem, izdarītais pārkāpums ir tik nebūtisks, ka par to pārkāpējam nav nepieciešams uzlikt sodu, bet ir pietiekami izteikt mutvārdu aizrādījumu, kas ir preventīvs (audzinoša rakstura) līdzeklis, kas vērsts uz to, lai persona, kas izdarījusi administratīvo pārkāpumu, saprastu savas uzvedības prettiesiskumu un turpmāk to nepieļautu(*Augstākās tiesas Senāts 2009.gada 12.februāra spriedumā lietā Nr. SKA-15/2009*).

Lai atzītu pārkāpumu par maznozīmīgu saskaņā ar Latvijas APK 21.pantu, nepieciešams konstatēt tādus konkrētajai lietai raksturīgus apstākļus, kuri gan neizslēdz administratīvā pārkāpuma esību (sastāvu), bet kuru dēļ jebkāda soda piemērošana attiecīgajā situācijā būtu pārmērīga vai neadekvāta. Konkrētā gadījumā Pieteicējam rīcībā nav konstatējami Latvijas APK 33.panta pazīmes.

Ņemot vērā iepriekš minēto, iestāde uzskata, ka atzīt pārkāpumu par maznozīmīgu pie konkrētā lietā esošiem apstākļiem, būtu pretrunā ar Latvijas APK 22.pnatu, kas nosaka, ka administratīvais sods ir atbildības līdzeklis un tiek piemērots, lai personu, kura izdarījusi administratīvo pārkāpumu,

audzinātu likumu ievērošanas un sadzīves noteikumu cienīšanas garā, kā arī lai tiklab tiesību pārkāpējs, kā citas personas neizdarītu jaunus pārkāpumus, un radītu haosu ceļu satiksmē.

Iestāde vērtē kritiski iesniedzēja pretenziju, ka transportlīdzeklim, iestādes darbinieku vainas dēļ, ir nodarīts kaitējums.

Valsts pārvaldes iestāžu nodarīto zaudējumu atlīdzināšanas likuma 2.[1]panta pirmā daļa paredz, ka zaudējumu atlīdzināšanas kārtība administratīvo pārkāpumu lietās izskata, piemērojot APL noteikumus. APL 93.pants paredz divu veidu kartību atlīdzinājuma pieprasīšanai:

1. atlīdzinājumu persona var prasīt vienlaicīgi ar administratīvā akta vai faktiskās rīcības apstrīdēšanu vai pārsūdzēšanu;
2. ja atlīdzinājums nav prasīts vienlaicīgi ar administratīvā akta vai faktiskās rīcības apstrīdēšanu vai pārsūdzēšanu, atlīdzinājumu iestādei, kas nodarījusi zaudējumus vai kaitējumu, var prasīt, ja ir pabeigta attiecīgās administratīvās lietas izskatīšana pēc būtības (ir stājies spēkā augstākas iestādes lēmums, un tas nav pārsūdzēts, ir stājies spēkā tiesas spriedums vai arī tiesvedība lietā ir izbeigta, pamatojoties uz šā likuma 282.panta 7.punktu) (Administratīvas rajona tiesas 2011.gada 30.septembra lēmums lietā Nr.A42806409).

Zaudējumu atlīdzināšanas likums 6.panta pirmo daļu nosaka, ka tiesības uz zaudējuma atlīdzinājumu rodas, ja starp iestādes prettiesisko rīcību un cietušajam nodarīto zaudējumu pastāv tieša cēloņsakarība — objektīva saikne starp iestādes rīcību un tās radītajām laika ziņā sekojošām zaudējumu nodarošām sekām, proti, minētā rīcība rada un nosaka šo seku iestāšanās reālu iespēju un ir galvenais faktors, kas nenovēršami radījis šīs sekas.

Visos gadījumos nodarītie mantiskie zaudējumi vai personiskais (arī morālais) kaitējums nosakāms ar pierādījumu palīdzību (*Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2009. gada 5. jūnija spriedums lietā Nr. SKA-338/2009*). Iesniedzējs nav pievienojis nevienu pierādījumu, kas apliecinātu, ka Iestādes darbinieki ir sabojājuši transportlīdzekļa priekšējo stiklu.

Iestāde ir novērtējusi visus pierādījumus saskaņā ar Latvijas APK 244.pantu, proti, novērtējusi pierādījumus pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatota uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi izpētītiem visiem lietas apstākļiem to kopumā, pēc likuma un tiesiskās apziņas.

Pamatojoties uz iepriekš minētām tiesību normām un lietas faktiskiem apstākļiem iestāde lūdz tiesu noraidīt /pers. A/ sūdzību par Rīgas pašvaldības policijas Latgales pārvaldes 2015.gada 15.jūnija lēmumu Nr.D57/04/511063138/1.

Tiesas sēdē sūdzības iesniedzējs uzturēja sūdzību pilnā apmērā, sniedza analoģiskus paskaidrojumus sūdzībā norādītajiem, paskaidroja, ka automašīnas īpašniece ir viņa meita, taču 2015.gada 26.maijā transportlīdzeklis VOLVO ar valsts reģistrācijas numuru /TL numurs/lietojis viņš un novietojis lietas materiālos esošajās fotogrāfijās redzamajā vietā. Tādēļ viņš ir sūdzības iesniedzējs par sastādīto protokolu-paziņojumu.

Tiesā 2015.gada 17.septembrī no iestādes saņemts iesniegums ar lūgumu izskatīt administratīvā pārkāpuma lietu bez iestādes pārstāvja klātbūtnes. Ņemot vērā minēto, tiesa saskaņā ar Latvijas APK 271.panta ceturto daļu izskatīja lietu bez iestādes pārstāvja klātbūtnes.

Motīvu daļa

Saskaņā ar Latvijas APK 289.[6] pantā noteikto, tiesa iesniedzēja sūdzību izskata mutvārdu procesā un ievērojot šā kodeksa divdesmit trešajā „a" nodaļā noteikto tiesvedības kārtību.

Tiesa, iepazinusies ar sūdzību un Rīgas pašvaldības policijas Latgales pārvaldes priekšnieka M.Lapiņa 2015.gada 15.jūnija lēmumu Nr. D57/04/511063138/1, noklausījusies iesniedzēja paskaidrojumus, pārbaudījusi lietas materiālus, atzīst, ka sūdzība nav pamatota.

Saskaņā ar Latvijas APK 289.[6]panta septīto daļu tiesa, izskatot administratīvā pārkāpuma lietu, izlemj šādus jautājumus:

1) vai ir noticis administratīvais pārkāpums;
2) vai persona, kuru sauc pie administratīvās atbildības, ir vainīga šā administratīvā pārkāpuma izdarīšanā;
3) vai persona ir sodāma par šo administratīvo pārkāpumu;
4) vai ir apstākļi, kas pastiprina vai mīkstina atbildību;
5) kāds administratīvais sods piemērojams personai;
6) vai apmierināms pieteikums par zaudējumu atlīdzību, kam par labu un kādā apmērā tas piedzenams;
7) kā rīkoties ar lietiskajiem pierādījumiem un citām administratīvā pārkāpuma lietvedības laikā izņemtajām lietām, mantām un piemēroto garantijas naudu.

Atbilstoši Latvijas APK 289.[12] panta otro daļu, rajona (pilsētas) tiesa, izskatot sūdzību vai protestu administratīvā pārkāpuma lietā, taisa vienu no šādiem spriedumiem:

1) atstāj lēmumu negrozītu, bet sūdzību vai protestu noraida;
2) atceļ lēmumu un izbeidz lietu;
3) atceļ lēmumu un taisa spriedumu, ar kuru konstatē personas vainu administratīvā pārkāpuma izdarīšanā, un uzliek sodu;
4) groza soda mēru ietvaros, kas paredzēti normatīvajā aktā par atbildību par administratīvo pārkāpumu.

Savukārt Latvijas APK 289.[13] panta trešā daļa nosaka, ka, ja tiesnesis izskatot sūdzību atzīst, ka iestādes lēmumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, viņš par sūdzību pieņemtā nolēmuma motīvu daļā var norādīt, ka pievienojas iestādes nolēmuma motivācijai. Šādā gadījumā izvērstāks argumentu izklāsts nav nepieciešams.

Ceļu satiksmes noteikumu 4.punkts nosaka, ka ceļu satiksmes dalībniekiem jāizpilda šo noteikumu un citu normatīvo aktu prasības, kas nosaka ceļu satiksmes dalībnieku pienākumus (..), kā arī jāievēro luksoforu signālu, ceļa zīmju un ceļa apzīmējumu prasības (likuma redakcijā no 1.10.2014. līdz 31.12.2015.).

Ministru kabineta 2004.gada 29.jūnija noteikumu Nr. 571 „Ceļu satiksmes noteikumu" 135.9. punkts (likuma redakcijā no 1.10.2014. līdz 31.12.2015.) noteic, ka aizliegts apstāties un stāvēt uz ietvēm, izņemot šo noteikumu 131.punktā minētos gadījumus.

Ministru kabineta 2004.gada 29.jūnija noteikumu Nr. 571 „Ceļu satiksmes noteikumu" 131. punkts (likuma redakcijā no 1.10.2014. līdz 31.12.2015.) noteic, stāvvietās pie ietves vai, uzbraucot uz ietves, ja stāvvieta apzīmēta ar 532. vai 533.ceļa zīmi un 827., 828., 829., 830., 831. vai 832.papildzīmi, atļauts stāvēt motocikliem, tricikliem, kvadricikliem un vieglajiem automobiļiem bez piekabēm, bet, ja stāvvieta apzīmēta ar 825. vai 826.papildzīmi, - arī vieglajiem automobiļiem ar piekabēm, kā norādīts ar attiecīgo papildzīmi un ceļa apzīmējumiem. Stāvvietās uz ietves transportlīdzekļi jānovieto vienā rindā iespējami tuvu brauktuvei. Uz ietves atļauts stāvēt velosipēdiem, mopēdiem un motocikliem bez blakusvāģa, ja tas netraucē gājēju pārvietošanos.

Ministru kabineta 2015.gada 2.jūnija noteikumu Nr. 279 „Ceļu satiksmes noteikumu" 121.9.punkts (likuma redakcijā no 1.01.2016.) noteic, ka aizliegts apstāties un stāvēt uz ietvēm, gājēju ceļiem, gājēju un velosipēdu ceļiem, kopīgiem gājēju un velosipēdu ceļiem, velosipēdu ceļiem un velojoslām, izņemot šo noteikumu 117. punktā minētos gadījumus.

Ministru kabineta 2015.gada 2.jūnija noteikumu Nr. 279 „Ceļu satiksmes noteikumu" 117.punkts (likuma redakcijā no 1.01.2016.) noteic, ka stāvvietās pie ietves vai, uzbraucot uz ietves, ja stāvvieta apzīmēta ar 529., 537. vai 539. ceļa zīmi un 830.–839.papildzīmi, tajās norādītajā veidā atļauts stāvēt motocikliem, tricikliem, kvadricikliem un vieglajiem automobiļiem bez piekabēm, bet, ja stāvvieta apzīmēta ar 830. vai 831.papildzīmi, – arī vieglajiem automobiļiem ar piekabēm, kā norādīts ar attiecīgo papildzīmi un ceļa apzīmējumiem. Stāvvietās uz ietves transportlīdzekļi jānovieto vienā rindā iespējami tuvu brauktuvei. Uz ietves atļauts stāvēt velosipēdiem, divriteņu mopēdiem un motocikliem bez blakusvāģa, ja tas netraucē gājēju pārvietošanos.

Latvijas APK 149.[10] panta 4. daļas 5.punktā noteikts, ka par transportlīdzekļa novietošanu stāvēšanai uz ietvēm, gājēju ceļiem, gājēju un velosipēdu ceļiem, kopīgiem gājēju un velosipēdu ceļiem, velosipēdu ceļiem un velojoslām vietās, kur tas ir aizliegts, uzliek naudas sodu transportlīdzekļa vadītājam trīsdesmit *euro* apmērā.

Lai iestātos Latvijas APK 149.[10] panta 4.daļas 5.punktā paredzētā atbildība nepieciešams konstatēt, ka vadītais transportlīdzeklis ir novietots stāvēšanai uz ietvēm, gājēju ceļiem, gājēju un velosipēdu ceļiem, kopīgiem gājēju un velosipēdu ceļiem, velosipēdu ceļiem un velojoslām vietās, kur tas ir aizliegts.

Lietā ir strīds par to, vai transportlīdzekļa vadītājs –sūdzības iesniedzējs- ir saucams pie administratīvās atbildības pēc Latvijas APK 149.[10] panta 4.daļas 5.punkta.

Lietas materiālos ir šādi pierādījumi: 2015.gada 26.maija Rīgas pašvaldības policijas Latgales pārvaldes inspektora L.Saveļjeva ziņojums, notikuma vietā veiktās fotofiksācijas un administratīvā pārkāpuma protokols-paziņojums Nr. 511063138.

Saskaņā ar 2006.gada 7.marta Ministru kabineta noteikumu Nr.182 „Kārtība, kādā noformējams administratīvā pārkāpuma protokols - paziņojums par transportlīdzekļu apstāšanās un stāvēšanas noteikumu pārkāpšanu" 1.pielikumu ir apstiprināts administratīvā pārkāpuma protokola - paziņojuma veidlapas paraugs. Paraugā noteikts, ka administratīvā pārkāpuma protokola - paziņojuma veidlapā norādāma pārkāpuma izdarīšanas vieta (piemēram, pilsētas vai citas apdzīvotas vietas nosaukums, adrese).

Saskaņā ar Ministru kabineta 2006.gada 7.marta noteikumu Nr.182. „Kārtība, kādā noformējams administratīvā pārkāpuma protokols-paziņojums par transportlīdzekļu apstāšanās un stāvēšanas noteikumu pārkāpšanu" 5.punktu, administratīvā pārkāpuma protokolu-paziņojumu sastāda divos eksemplāros (otrais eksemplārs ir no paškopējoša papīra). Protokolu-paziņojumu paraksta amatpersona, kas pieņēmusi lēmumu par naudas soda uzlikšanu. Vienu protokola-paziņojuma eksemplāru piestiprina pie transportlīdzekļa priekšējā vējstikla vadītāja pusē vai uz motocikla, tricikla vai kvadricikla degvielas tvertnes tā, lai tas nepazustu vai netiktu sabojāts meteoroloģisko apstākļu dēļ un transportlīdzekļa vadītājam būtu viegli pamanāms. Otru protokola-paziņojuma eksemplāru glabā institūcijā, kuras amatpersona pieņēmusi lēmumu par naudas soda uzlikšanu. Līdz ar to RPP Latgales pārvaldes inspektors L.Saveļjevs, piestiprinot administratīvā pārkāpuma protokolu - paziņojumu pie transportlīdzekļa priekšējā vējstikla, rīkojās atbilstoši normatīvo aktu prasībām.

Tiesa iesniedzēja norādi, ka Rīgas pašvaldības policijas darbinieks L.Saveļjevs ir neprecīzi norādījis pārkāpuma izdarīšanas vietu, atzīst par nepamatotu. No lietā esošajiem fotouzņēmumiem skaidri un nepārprotami redzams, ka iesniedzēja transportlīdzeklis ar valsts reģistrācijas numuru /TL numurs/ novietots stāvēšanai pie daudzdzīvokļu nama/adrese/

.

Iestāde pamatoti konstatēja, ka automašīna VOLVO ar valsts reģistrācijas numuru /TL numurs/ ir novietota stāvēšanai uz ietves, kas izbūvēta augstāk par braucamo daļu un ir atdalīta no tās ar apmal, norādot, ka tikai tas fakts, ka konkrētajā vietā ietve ir vienā līmenī ar brauktuvi, nedod pamatu uzskatīt, ka ietve ir uzskatāma par piebrauktuvi.

Tiesa konstatē, ka sūdzības iesniedzēja darbībās konstatējams Latvijas APK 149.[10] panta 4.daļas 5.punktā paredzētais administratīvais pārkāpums.

Ceļu satiksmes likuma mērķis, kas nostiprināts likuma 2.panta 1.punktā, ir tostarp noteikt ceļu satiksmes norises un ceļu satiksmes drošības organizatoriskos un tiesiskos pamatus Latvijā, lai aizsargātu cilvēku dzīvību un veselību, vidi, kā arī fiziskajām un juridiskajām personām piederošo mantu. Tātad Ceļu satiksmes likumā un uz tā pamata izdotajos Ceļu satiksmes noteikumos prasības transportlīdzekļu vadītājiem noteiktas, ņemot vērā visu sabiedrības locekļu intereses.

Saskaņā ar Ceļu satiksmes likuma 43.pantu, lai garantētu ceļu satiksmes drošību un aizsargātu cilvēku dzīvību, veselību un mantu, par ceļu satiksmes drošību reglamentējošo normatīvo aktu pārkāpšanu personas saucamas pie administratīvās atbildības.

Tiesa nesaskata procesuālus pārkāpumus iestādes rīcībā, izskatot iesniedzēja pārsūdzību. Latvijas APK 286.pantā ir noteikts, ka sūdzību par administratīvā pārkāpuma lietā pieņemto lēmumu augstāka iestāde izskata rakstveida procesā 30 dienu laikā pēc sūdzības saņemšanas. Likumā nav noteikts augstākas iestādes pienākums paziņot par lietas izskatīšanas datumu.

No lietas materiāliem redzams, ka iesniedzējs sūdzību Rīgas pašvaldības policijas Latgales pārvaldē ir iesniedzis 2015.gada 1.jūnijā. Sūdzība izskatīta, lēmums iestādē pieņemts 2015.gada 15.jūnijā un 16.jūnijā ar pavadrakstu nosūtīts iesniedzējam.

Tiesa atzīst, ka iestāde ir pareizi novērtējusi lietas apstākļus un /pers. A/ pamatoti saukts pie administratīvās atbildības un sodīts pēc Latvijas APK 149.[10] panta 4.daļas 5.punkta.

Tas apstāklis, ka iesniedzējam ir cits viedoklis, nenozīmē, ka pārkāpums nav noticis. Ceļu satiksmes apstākļu vērtēšana, pārkāpuma fiksēšana un protokola sastādīšana citam satiksmes dalībniekam nav iesniedzēja kompetencē. Iesniedzējs ne iestādē, ne tiesā nav iesniedzis pierādījumus, kas apstiprina viņa argumentus un apgalvojumus.

Tiesa atzīst, ka iestāde pareizi izvērtējusi lietas faktiskos apstākļus un pieņēmusi likumīgu un pamatotu lēmumu par iesniedzēja saukšanu pie administratīvās atbildības. Tiesa pievienojas iestādes lēmumā minētajai motivācijai un to neatkārto.

No lietas materiāliem redzams, ka sūdzības iesniedzējam par minēto pārkāpumu piemērots naudas sods 30,00 EUR apmērā atbilstoši Latvijas APK normām.

Lemjot par sūdzību daļā par materiālā kaitējuma 150,00 EUR apmērā un morālā kaitējuma 150,00 EUR apmērā atlīdzināšanu, tiesa vadās no spēkā esošajiem normatīvajiem aktiem, kas paredz nodarītā kaitējums atlīdzību.

Valsts pārvaldes iestāžu nodarīto zaudējumu atlīdzināšanas likuma 5.panta 1.daļa noteic, ka tiesības uz zaudējuma atlīdzinājumu ir cietušajam, proti, privātpersonai, kas ir prettiesiska administratīvā akta adresāts vai trešā persona Administratīvā procesa likuma izpratnē, kā arī privātpersonai, pret kuru ir tieši vērsta vai kuru tieši skar iestādes prettiesiska faktiskā rīcība.

Valsts pārvaldes iestāžu nodarīto zaudējumu atlīdzināšanas likuma 6.panta 1.daļa noteic, ka tiesības uz zaudējuma atlīdzinājumu rodas, ja starp iestādes prettiesisko rīcību un cietušajam nodarīto zaudējumu pastāv tieša cēloņsakarība — objektīva saikne starp iestādes rīcību un tās radītajām laika ziņā sekojošām zaudējumu nodarošām sekām, proti, minētā rīcība rada un nosaka šo seku iestāšanās reālu iespēju, un ir galvenais faktors, kas nenovēršami radījis šīs sekas.

Savukārt Civillikuma 1635.panta 1.daļa noteic, ka katrs aizskārums, tas ir, katra pati par sevi neatļauta darbība, kuras rezultātā nodarīts kaitējums

(arī morālais kaitējums), dod tiesību cietušajiem prasīt apmierinājumu no aizskārēja, ciktāl viņu par šo darbību var vainot.

Civillikuma 1635.panta 2.daļa noteic, ka ar morālo kaitējumu jāsaprot fiziskās vai garīgas ciešanas, kas izraisītas ar neatļautas darbības rezultātā nodarītu cietušā nemantisko tiesību vai nemantisko labumu aizskārumu. Atlīdzības apmēru par morālo kaitējumu nosaka tiesa pēc sava ieskata, ņemot vērā morālā kaitējuma smaguma un sekas.

Civillikuma 1635.panta 3.daļa noteic, ka ja šā panta otrajā daļā minētā neatļautā darbība izpaudusies kā noziedzīgs nodarījums pret personas dzīvību, veselību, tikumību, dzimuma neaizskaramību, brīvību, godu, cieņu vai pret ģimeni, vai nepilngadīgo, pieņemams, ka cietušajiem šādas darbības rezultātā ir nodarīts morālais kaitējums. Citos gadījumos morālais kaitējums cietušajam jāpierāda.

Tiesa konstatē, ka sūdzības iesniedzējs izskatāmajā lietā nav atzīstams par cietušo, kas ir prettiesiska administratīvā akta adresāts vai trešā persona likuma izpratnē, ne arī privātpersona, pret kuru ir tieši vērsta vai kuru tieši skar iestādes prettiesiska faktiskā rīcība, kā arī nav cietušais, kam būtu nodarīts kaitējums, kas izriet no neatļautas darbības.

Sūdzības iesniedzējs izskatāmajā lietā ir procesa dalībnieks –persona, kura īsteno savas procesuālās tiesības, pārsūdzot pieņemtos lēmumus Latvijas APK noteiktā kārtībā. Iestādes rīcība, pieņemot lēmumu par soda uzlikšanu un atstājot šo lēmumu spēkā, pati par sevi nav prettiesiska rīcība, bet gan iestādes nolēmums par piemērojamo sodu, kas iestādes ieskatā bija piemērojams par izdarīto pārkāpumu.

Tiesa atzīst, ka sūdzībā ietvertais lūgums par morālā kaitējuma atlīdzināšanu un zaudējumu piedziņu nav izskatāms administratīvā pārkāpuma lietas ietvaros. Iesniedzējam ir tiesības vērsties ar prasības pieteikumu Civilprocesā noteiktajā kārtībā.

Tiesa vērš iesniedzēja uzmanību, ka atbildes sniegšana uz sūdzībā norādītajiem jautājumiem neietilpst tiesas kompetencē, izskatot administratīvā pārkāpuma lietu. Tiesa izskata iesniedzēja sūdzību par augstākās iestādes lēmumu tādā apjomā, kurā tiek pārsūdzēts lēmums atbilstoši Latvijas APK 23. „a" nodaļas noteikumiem.

Pieņemot iesniedzēja sūdzību, ierosinot un izskatot lietu pēc būtības, ir ievērotas iesniedzējas Satversmes 92. pantā garantētās tiesības uz savu tiesību un likumisko interešu aizstāvību taisnīgā tiesā. Netiek pārkāpta arī iesniedzējas nevainības prezumpcija.

Tādējādi Rīgas pašvaldības policijas Latgales pārvaldes priekšnieka M.Lapiņa 2015.gada 15.jūnija lēmums Nr. D57/04/511063138/1 un protokols-paziņojums Nr. 511063138 ir sastādīts likumīgi un pamatoti, savukārt /pers. A/ sūdzība ir nepamatota un noraidāma.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz augstākminēto un saskaņā ar Latvijas APK 1.pantu, 8.pantu, 21.pantu, 149.[10] panta 4.daļas 5.punktu, 243.pantu, 244.pantu, 246.-250.pantu 289.[6]pantu, 289.[12]panta otrās daļas 2.punktu, 289.[13]pantu, 289.[17]pantu, 289.[18]pantu, tiesa

nosprieda

atstāt negrozītu Rīgas pašvaldības policijas Latgales pārvaldes priekšnieka M.Lapiņa 2015.gada 15.jūnija lēmumu Nr. D57/04/511063138/1 (2015.gada 26.maija protokols-paziņojums Nr. 511063138), bet /pers. A/, personas kods /personas kods/, sūdzību noraidīt.

Spriedumu var pārsūdzēt 10 (desmit) darba dienu laikā no tā paziņošanas dienas Rīgas apgabaltiesā, apelācijas sūdzību iesniedzot Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesā.

Spriedums pieejams tiesas kancelejā no 2016.gada 11.maija.

Tiesnese: (personiskais paraksts) Dagnija Bērziņa